

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 181/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 35 a 36 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2008 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 35 a 36 ústavy (ktoré v podaní

bližšie nekonkretizoval) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení („v kontexte“) s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007 vo veci vedenej Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 968/1998.

Sťažovateľ vo svojom podaní (sťažnosti) okrem iného uviedol:

„...Najvyšší súd SR svojím konečným uznesením sp. zn. 5 Cdo 273/07 v osobe jedného sudcu namiesto senátu, dňa 14. 2. 08 rozhodol !!! tak, že moje dovolanie, zo dňa 22. IV. 2007 (...) odmietol (...). Urobil to napriek tomu, že v tomto dovolaní som aj pred ním poukázal na množstvo hrubých chýb a nedostatkov, ktorých sa dopustili súdy nižších stupňov (...).

Už vo svojom riadnom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu (...) som poukázal na dôležitý fakt, že súd v tejto kauze (...) nezvládol dokazovanie, keď na jednej strane za hodnoverné dôkazy vydával iba verbálne deklarácie (...) zástupcu štátu (...) na druhej neuznal moje písomné dôkazy a dokonca ani argumentáciu platným právom, na ktoré som poukazoval. Žiaľ, taká istá situácia nastala aj pred odvolacím súdom...“

S poukazom na v sťažnosti opísaný skutkový stav sťažovateľ uviedol, že *„pred Ústavným súdom SR namietam jednak porušenie ods. 1/ čl. 46 Ústavy SR, spočívajúceho v odopretí mi spravodlivosti a v tom horšom prípade v nedostatočnej súdnej ochrane a v nekompetentnosti kasačného súdu, čo v príbuznej podobe podľa ods. 1 čl. 6 Dohovoru o. i. ide aj o bránenie mi v prístupe k reálnemu súdu a nie iba ilúзорnému...“*.

Dôvody, ktoré mali spôsobiť porušenie ním označených základných a ľudských práv, formuloval sťažovateľ takto:

«...ako účastník konania, sa mám právo vyjadriť ku každému sudcovi i senátu, ktorým bola moja súdna vec pridelená na vybavenie a rozhodnutie a aj vzniesť voči nim námietku predpojatosti. V tomto prípade som takú možnosť, nie svojou vinou nemal (...) Zákon

jednoznačne stanovuje, že Najvyšší súd SR koná a rozhoduje v senátoch (...). V danom prípade, kasačný súd rozhodol len procesne, čo je diskutabilné (...) keď sám najvyšší súd (...) v r. 1997 vytvoril judikát (...) a na túto moju vec, akoby šitý, ho neaplikoval (...). Takže žiadne odmietnutie môjho dovolania pre jeho absolútnu neprípustnosť tu neprichádza vôbec v úvahu! Nakoniec ja vychádzam z toho, že najvyšší súd rozhodol(...) iba jediným sudcom, aj keď to mohol urobiť len senátom (...).“»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „vo veci samej... rozhodol takto:

1./ Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 1/, čl. 46 Ústavy SR a ods. 1/, čl. 6 Dohovoru o ich ochrane v spojení s Dohovorom MOP č. 111/58 a ústavnými článkami 35 a 36 v kontexte s od. 1/, čl. 1 Ústavy SR, postupom Najvyššieho súdu SR – jeho rozhodnutím o odmietnutí sťažovateľovho dovolania, zo dňa 22. IV. 07, uznesením sp. zn. 5 Cdo 273/07, zo dňa 14. II. 08, v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 4 C 968/98, porušené boli.

2./ Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 273/07, zo dňa 14. II. 08 a vracia mu vec o predmetnom dovolaní meritórne rozhodnúť v novom konaní.

3./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 180 tis. Sk (slovom stoosemdesiattisickorúnslovenských, ktoré je mu povinný Najvyšší súd SR uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ukladá Najvyššiemu súdu uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“.

2. K predmetu posudzovanej sťažnosti (sťažovateľom namietanému porušeniu ním označených „základných a ľudských práv“ rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 237/2007 zo 14. februára 2008) ústavný súd poznamenáva, že predchádzajúcu sťažovateľovu sťažnosť doručenú ústavnému súdu 21. mája 2007 v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkami okresného súdu v jeho pracovnoprávnej veci vedenej pod sp. zn. 4 C 968/1998 a krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 235/2006 (ktoré napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu predchádzali, pozn.) ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti uznesením č. k. III. ÚS 302/07-15

zo 6. novembra 2007 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú z dôvodov v ňom uvedených.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

1. Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv uznesením sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008, ktorým najvyšší súd rozhodol o jeho dovolaní z 22. apríla 2007 proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007. Dovolanie sťažovateľ odôvodnil ustanovením § 237 písm. f) a g) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a jeho podstatou bolo tvrdenie, že v konaní na odvolacom súde senát pojednával v zložení troch sudkýň, ktorých priezviská sú uvedené aj v záhlaví rozsudku, no na poslednom pojednávaní boli prítomné dve sudkyne a jeden sudca. Ďalej uviedol, že nepripustením zmeny návrhu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a vytýkal vo veci konajúcim súdom nesprávne právne posúdenie jeho veci.

Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáhal zrušenia už uvedeného uznesenia najvyššieho súdu, keď namietal, že postupom najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu krajského súdu bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ďalšie ním označené práva. Sťažovateľ videl porušenie týchto práv najmä v tom, že mu bol odopretý prístup k súdu (*„ide aj o bránenie mi v prístupe k reálnemu súdu“*).

Účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže

konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohoto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohoto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohoto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľa a odmietol ho ako neprípustné.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (...) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce do volaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (...). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s ohľadom na námietky žalobcu uvedené v dovolaní osobitne zamerá na otázku, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/, g/ O. s. p.

Pokiaľ žalobca v mimoriadnom opravnom prostriedku tvrdí, že na odvolacom súde vo veci rozhodovali dva rôzne senáty, nakoľko na poslednom odvolacom pojednávaní mal byť v senáte sudca - muž, tak táto skutočnosť z obsahu spisu nevyplýva (viď zápisnica o pojednávaní zo dňa 2. marca 2007 č. l. 67 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v tomto zákonom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z vád uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. skutočne postihnuté.

K dôvodom dovolania žalobcu, že mu bola nepripustením zmeny návrhu odňatá možnosť konať pred súdom, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (viď napr. II ÚS 102/04, 5 Cdo 102/01, 5 Cdo 93/2000). (...)

Odvolací súd nepripustil zmenu žaloby s poukazom na § 95 ods. 2 O. s. p., nakoľko výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Dispozícia účastníka konania, ktorou chce meniť žalobu je obmedzená iba súhlasom súdu. Súd pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou žaloby, môže zvažovať iba to, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe.

V danom prípade preto súd, keď dospel k záveru, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, svojím postupom neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, ale rozhodol v súlade s jeho oprávnením vyplývajúcim mu z § 95 ods. 2 O. s. p.

Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že rozsudky oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), nesprávne právne posúdenie je síce relevantný dovolací dôvod, sám osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenie dovolateľa bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného

aspektu neposudzoval) a dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. Keďže dovolanie žalobcu nie je procesné prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu (...) odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní.

Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov z dôvodov tvrdených sťažovateľom ústavný súd môže v zmysle svojej konštantnej judikatúry zasiahnuť len vtedy, ak by ich rozhodnutie (a postup, ktorý mu predchádza) bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 17/01), z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by

malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008 podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že „*najvyšší súd rozhodol (...) iba jediným sudcom, aj keď to mohol urobiť len senátom*“, bez toho, aby uvedenú skutočnosť podložil reálnym dôkazom, ústavný súd túto jeho obranu bez ďalšieho odmietol. Reálnosť tohto tvrdenia sťažovateľa nemôže vychádzať ani zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podpísané iba jeho predsedom, t. j. jedným z troch sudcov (členov senátu 5 Cdo), ktorí vo veci 5 Cdo o jeho dovolaní rozhodovali na neverejnom zasadnutí 14. februára 2008.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní neuznal ním uvádzané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) a g) OSP, a keďže súčasťou označených základných práv nie je aj povinnosť uznať dôvody prípustnosti dovolania uvádzané sťažovateľom, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich hospodárskych a sociálnych práv upravených čl. 35 a 36 ústavy, ktoré však v sťažnosti bližšie nekonkretizoval. Pre absenciu relevantnej súvislosti a možnosti porušenia označených práv, keďže všeobecný súd nemôže porušiť označené práva, ak koná vo veci v súlade s príslušnými procesnoprávnymi predpismi (napr. I. ÚS 167/03, IV. ÚS 36/04, I. ÚS 117/05), bolo potrebné jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2008